

Bogusław Nowicki, Zaspany liryk

Urodził się jak dobry sen
Urodził się i skonał
Przedziwny liryk, mały lęk
I zastygł w mych ramionach

Ukradkiem zdmuchnął resztki snu
Siadając ci na rzesach
Z witaniem uśmiech wrócił mu
Pośluszny w moich wierszach

Szepnęłaś dziwnie i to trwa
Godzinę albo krócej
Od snu odepchnął się i ma
Wśród nas miliony uciech

Uścisków setki, tysięcy drgań
Witanych jak nadzieja
I moja dłoń jak karta dań
Trzeźwego wodzireja

A ma ten sen już tysiąc lat
Co zrobić, by pamiętać
Jedyny sukces pośród strat
Nieistniejące święta

Ostatnia świeczka, może dziś
Nikt wreszcie nas nie zbudzi
I nie wypowie, trzeba iść
I tylko my, bez ludzi